

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong thập niên 80 của thế kỷ trước hết đợt này đến đợt khác người ta lũ lượt tìm đường vượt biên. Dân miền Nam thuộc ‘bên thua cuộc’ chạy trốn thiên đường cộng sản đã đành, mà cả những người miền bắc thuộc ‘bên thắng cuộc’, sau thời gian thống nhất đất nước mới vỡ lẽ ra là cái thiên đường xã nghĩa mà họ đã và đang sống chỉ toàn ‘bánh vẽ’, nên họ cũng liều mạng đi tìm bơ sữa của bọn tư bản giấy chết. Họ là những người ăn theo đợt trục xuất Hoa kiều của chính quyền cộng sản sau cuộc chiến tranh biên giới với đám anh em ‘môi hở răng lạnh’ phương bắc.

Không phải ai cũng may mắn đi một lần trót lọt, mà thường phải mất năm lần bảy lượt thất bại, hoặc bị bắt nhốt vào nhà tù hay chỉ ‘bị bẻ’ nhưng an toàn chạy về đến nhà bình yên. Dù đi thoát hay bị bắt bị bẻ, thì đã đi vượt biên là phải có quyết tâm mạnh mẽ tìm một tương lai sáng sủa hơn, dù vì lý do chính trị không thể chấp nhận chế độ cộng sản hay vì lý do kinh tế là để tìm cuộc sống tốt đẹp hơn. Chỉ những người dám liều mạng đánh cược đời mình để đổi lấy tương lai tốt đẹp hơn mới gặp được cơ hội đổi đời, còn những người an phận hoặc không may mắn thì đành phải chấp nhận ở lại sống với ‘quê hương’ rách nát tả tơi.

Trong bài Phúc Âm tuần này người quản lý bất lương được Chúa Giêsu khen “đã hành động cách khôn khéo”. Chúa khen người quản lý bất lương không phải vì hành động bất lương của ông ta nhưng vì viễn kiến khôn ngoan về những gì ở tương lai trước mặt ông ta. Ông ta đã dám làm một bước cần thiết để bảo đảm tương lai của mình. Ông ta là một người xấu, nhưng là một mẫu gương tốt để ta noi theo trong việc lên kế hoạch cho tương lai của phần rỗi linh hồn mình. Chúa Giêsu muốn các môn đệ của Ngài phải có viễn kiến và khôn ngoan trong việc lập kế hoạch cho tương lai tâm linh của chúng ta như những người khôn ngoan thế tục lên kế hoạch cho tương lai tài chánh và vật chất của họ. Ngài mong muốn chúng ta phải mạnh dạn đầu tư cho tương lai phần linh hồn mình ít ra cũng giống như người quản lý bất lương lo cho tương lai vật chất của ông ta.

Nhưng làm sao để đầu tư cho tương lai phần rỗi của chúng ta? Thưa có hai cách:

1/ *Cho cuộc sống vĩnh cửu.* Các kinh sư Do thái có câu cách ngôn “Người giàu giúp đỡ người nghèo ở đời này, nhưng người nghèo sẽ giúp đỡ người giàu ở đời sau”. Thánh Ambrôsiô khi chú giải đoạn Phúc Âm về người phú hộ khờ dại xây kho lẫm cất giữ của cải, nói rằng: “*Mong người nghèo, nhà bà góa, và miệng trẻ con là những kho lẫm tồn tại đến muôn đời*”. Như thế sự giàu có thực sự của một người không hệ tại những gì người ấy thu góp, mà là ở những gì người ấy ban phát ra.

2/ *Cho cuộc sống đời này.* Một người có thể hưởng thụ sự giàu sang của mình một cách ích kỷ, hay có thể dùng nó để làm cho cuộc sống dễ dàng hơn chẳng những cho chính mình mà còn cho bạn hữu hay cho người khác. Biết bao nhiêu học giả mãi biết ơn những người giàu có đã hiến tặng tiền của để làm quỹ học bổng cho học sinh, sinh viên nghèo mà nhờ nó họ có cơ hội hoàn tất chương trình đại học. Rất nhiều người luôn biết ơn những bạn hữu giàu có đã giúp đỡ mình vượt qua những lúc khó khăn trong thuở hàn vi. Minh ăn thì hết, người khác ăn thì còn. “Của đồng lân thiên hạ tiêu chung”. Biết đâu những việc tốt mình làm bây giờ, sẽ mang lại phúc âm cho chính ta lúc sa cơ thất thế. Cuộc đời đầy dẫy những chuyện như thế. “*Hãy dùng tiền của gian dối mà mua lấy bạn hữu*” là một lời khuyên thực tế có thể áp dụng ngay ở đời này, và còn là phúc lợi cho cả đời sau nữa.

Do đó, chúng ta đừng như những ‘cậu ấm cô chiêu’ coi Thiên Chúa như một ông ‘Bố Đáng Yêu’ (Sugar Daddy) sẵn sàng lo cho chúng ta nên chúng ta có làm bất cứ điều gì cũng không hề hấn gì. Hay lúc nào cũng yên trí là bất cứ điều gì chúng ta làm hay không làm ở đời này cũng không quan trọng vì Thiên Chúa là một người Cha nhân hậu và hay thương xót nên cuối cùng gia tài vĩnh cửu cũng sẽ thuộc về ta. Nghĩ như thế là làm to. Có những hệ quả xuất phát từ những quyết định của chúng ta và có những hệ quả xuất phát từ những thờ ơ hay lưỡng lự không dám quyết định của chúng ta. Không quyết định cũng là một quyết định, và quyết định lưỡng lự đó sẽ đưa đến hậu quả không tốt cho cuộc đời chúng ta. Cuộc sống đời sau được bắt đầu ở đời này do đó phải lên kế hoạch cho tương lai vĩnh cửu ngay từ bây giờ kéo quá trễ.

Thiên Chúa không cho chúng ta một đời sống chỉ sống cho đến lúc chết. Thiên Chúa ban cho chúng ta một đời sống mà Ngài muốn chia sẻ với chúng ta đến vĩnh cửu, sự vĩnh cửu để sống trong tương quan yêu thương với Ngài. Theo tôi, đó là ý chính của dụ ngôn tuần này và đó cũng là lý do tại sao Chúa Giêsu khen ngợi người quản lý tuy bất lương nhưng có viễn kiến tương lai để như một nhắc nhở rằng cần phải đầu tư cho phần rỗi của mình bằng cách xử dụng những của cải chóng qua ở đời này cho tương lai vĩnh cửu ở đời sau.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh